

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ЯКОСТІ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ НА ОСНОВІ ІННОВАЦІЙ

Конкурентоспроможність національної економіки на постіндустріальному етапі розвитку людства все більше визначається динамікою людського капіталу, інновацій та інформації. Інтелект суспільства займає особливе місце серед загальноцивілізаційних форм багатства (природа, споживчі вартості, вільний час тощо). Він є визначальним чинником духовного виробництва та науково-технічного прогресу. Людський капітал, рівень освіти та накопичення знань стають головними факторами в конкурентній боротьбі

and similar papers at core.ac.uk

provided by Institutional Repository of Vadym Hetman Ky

зання нетипових проблем, економічного складу мислення, лідерства та підприємницьких здібностей. Сформував фахівця, який би задовольняв вказані потреби особистості, суспільства і держави, можна завдяки реалізації наукової та інноваційної діяльності студентів під час навчання. У сучасних умовах стає очевидним, що майбутнє не тільки окремої людини, а й країни в цілому буде залежати від освітнього рівня населення. Але вища школа та наука в Україні ще не стала державним пріоритетом. Пройдений Україною шлях реформації показує, що орієнтація тільки на ринкові засоби перетворень економіки без врахувань фундаментальних умов наукового забезпечення сучасного інноваційного рівня виробництва є не тільки помилковою, а й шкідливою. **Проблеми формування якості освітніх послуг на основі інновацій є нагальними:**

1. В Україні дешевизна робочої сили високої кваліфікації гальмує зростання конкурентоспроможності економіки, стимулює відплив інтелектуального капіталу. Щорічно тисячі підготовлених на сучасному рівні випускників вузів не можуть знайти роботу за спеціальністю, а тому вимушені працювати на роботі, що не відповідає їх кваліфікаційному рівню. Значні національні ресурси, що направляються суспільством на розвиток інтелектуального потенціалу України, втрачаються.

2. Низькі витрати на розвиток вітчизняної науки обумовили необґрунтоване згортання багатьох науково-дослідних програм, стихійне скорочення кількості наукових працівників.

3. Однак найбільш загрозливим є не кількісне, а якісне «переродження» наукового потенціалу: результати скорочуються швидше, ніж витрати; науково-дослідницькі і дослідно-конструкторські роботи все більше відриваються від виробництва; в інноваціях, там, де вони ще є, відбувається переорієнтація переважно на технічні результати інших держав.

4. *Українські промислові підприємства послабили увагу в науково-технічній сфері* внаслідок ряду причин: відсутність у підприємств власних коштів, більша вартість кредитних ресурсів, низькі показники інноваційної активності в промисловості держави тощо. Промислові підприємства орієнтуються в своїй інноваційній діяльності на вирішення тактичних, а не стратегічних завдань. На це вказує спрямованість на кінцеві етапи інноваційної діяльності.

Національна самосвідомість громадянина України — це результат економічного зростання держави та його самовдосконалення через участь у освітній діяльності. Саме тому в нашій країні мета освіти сьогодні — це підготовка фахівців, здатних забезпечити перехід від індустріального до інформаційно-технологічного суспільства через новаторство у навчанні, вихованні та науково-методичній роботі.

Література

www.osvitaукраiny.carshe.com

О. О. Герасименко, канд. екон. наук, доц.,
кафедра управління персоналом та економіки праці

НАУКОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ У ВИЩІЙ ШКОЛІ ЯК СКЛАДОВА ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ВИКЛАДАЧІВ

Вища освіта є особливою сферою економічної діяльності, в якій органічно поєднується надання освітніх послуг та виконання науково-дослідних робіт. При цьому наукова діяльність у вищих навчальних закладах спрямована на проведення наукових досліджень і розробок, результати яких втілюються у продуктових та процесних інноваціях, а також на впровадження наукових здобутків у навчальний процес.

Наукова діяльність вищих закладів освіти передбачає:

- виконання держбюджетних та госпдоговірних науково-дослідних робіт у доповнення до інших суб'єктів науково-технічної діяльності;

- проведення досліджень і розробок через систему грантів;

- написання наукових статей, доповідей, навчальних посібників, підручників, монографій;

- організацію наукових, науково-практичних, науково-методичних семінарів, конференцій, олімпіад, конкурсів;

- захист дисертацій на здобуття науково ступеня кандидата та доктора наук;

- рецензування та редагування статей, посібників, підручників тощо;

- написання відзивів на автореферати дисертацій;

- роботу в редакції наукових журналів;

- участь у роботі спеціалізованої вченої ради;

- роботу в науково-методичних радах при органах управління вищою школою;

- керівництво науково-дослідною роботою студентів;

- керівництво науковими структурними підрозділами у складі ВНЗ;

- проведення науково-дослідної роботи та експериментальних досліджень у рамках навчального процесу шляхом залучення магістрів та аспірантів до дослідницьких програм, що мають навчальне спрямування.

У цілому, проведення наукових досліджень та розробок у системі вищої школи забезпечує реалізацію функції формування професійної компетентності викладачів. А це, в свою чергу, гарантія підвищення якості підготовки фахівців для задоволення потреб національної економіки. Тому на практиці не повинно бути відриву наукової діяльності від діяльності педагогічної, що, на жаль, часто має місце. Викладач вищого навчального закладу передусім має бути науковцем, щоб черпати нову і важливу інформацію, призначену для студентської аудиторії, з власних наукових досліджень. Викладацька діяльність повинна бути своєрідним підсумком наукової діяльності. Досвід свідчить, що у вітчизняних закладах вищої освіти наукова робота часто ведеться без додаткової оплати, через що має фіктивний характер. Дослідженням та розробкам присвячується вільний від викладацької роботи час. Серйозні наукові дослідження та розробки часто не підкріплені матеріальною компенсацією. Як правило, головний їх мотив — захист дисертацій та отримання вченого звання. Окрім цього, з